

Pěstujeme rajčata, okurky a papriky

Rajčata jsou skromná

Rajčata pro svůj vysoký obsah karotenu a vitamínu C patří k nejzdravějším zeleninám a také jsou velmi chutná. Rajče je teplomilná rostlina, a proto se mu nejlépe daří **na místech vystavených celý den slunci a chráněných před studenými větry**. Vyžaduje **záhřevnou, humózní, středně těžkou půdu**. Mokré a těžké půdy mu nevyhovují. Předností rajčat je, že se mohou (samozřejmě za průběžného hnojení) pěstovat několik let na jednom a téměř místě, aniž by se půda unavila.

Při výsadbě rajčat musí být **půda již pěkně prohřátá**. Nejprve na záhon ve sponu 80×50 cm zarazíme **nejméně 150 cm dlouhé kůly**. Nevypatí se tyče zarazit mělko, rostlina, později obtěžkaná dozrávajícími plody, by se mohla vyvrátit. Slabá rajčata sázíme šikmo, protože kořeny zůstanou v teplejších vrstvách půdy. Tu část rostliny, která zůstane nad zemí, musíme okamžitě po její výsadbě upevnit ke kůlu. **Tyčková rajčata by se měla pěstovat jen s jedním výhonem**. Od začátku je proto potřeba vylamovat všechny vedlejší výhony hned, jak se objeví v paždí listů. Nezbytné je rovněž **přivazovat včas rostliny silnějším motouzem volně ke kolíkům**, aby se nerozklesly nebo nerozlámaly.

Keříčková rajčata vyžadují mnohem menší péči. K jejich výhodám patří, že nepotřebují kůly. **Nemusíme je vyvazovat a vyštipovat**. Nevýhodou ovšem je, že se za deště plody špiní, a pokud nevlídné a vlhké počasí trvá delší dobu, snáze uhnívají.

Během vegetace **rostliny okopáváme**, přičemž je vhodné přihrnout půdu ke kořenům, aby do ní zapustily nové kořeny. Podle potřeby rostliny **zavlažujeme a přihnojujeme**. S přihnojováním končíme nejpozději v polovině července, kdy už je v půdě dostatek živin pro zbytek vegetačního období. **Proti plísním se doporučuje aplikovat speciální postřik**.

Výhodná je shrnovací stříška zhotovená nad sazenicemi, která rovněž zabrání vzniku plísně při deštivém počasí.

Bez okurek to není ono

I když nemají mnoho živin a obsahují nejvíc vody, okurky patří mezi nejoblíbenější druhy zeleniny, ať už v čerstvém stavu nebo zkvašené či konzervované. Okurky jsou **velmi náročné na teplo**. Proto se s úspěchem pěstují **v pařeništích nebo ve sklenicích**. Na venkovních záhonech prospívají především **na slunných a proti větru chráněných místech**. Vysazujeme je v první trati (hnojené chlévským hnojem nebo dobrým kompostem). Daří se jim **v teplé, humusem a živinami bohaté, ne příliš těžké půdě**. Pokud máme půdu vlhkou a studenou, je lepší sázet je na kopečky, pod něž dáme hnůj, který půdu vyhřívá. Kořeny okurek vyžadují teplo a vzduch, proto se nesmějí sázet příliš hluboko.

Hlavní výhon zaštipneme za třetím až čtvrtým listem. Podpoříme tím tvorbu postranních výhonů, na nichž bývá více samičích květů a tím i plodů. Nejvíce vláhy vyžadují v době první sklizně plodů. Při zavlažování však přihlížíme k tomu, že okurka je teplomilná rostlina. Proto **za chladného počasí zaléváme jen opatrně**. Plody sklízíme pravidelně ve dvou až tří denních intervalech – nakládačky hodně mladé, salátovky, jakmile se zaoblí žebra plodů. **Nenecháváme je přerůst, protože tím bráníme nasazování dalších plodů.**

Paprika je zimomřivá

Zeleninovou papriku máme ve velké oblibě pro její chuť ať v syrovém či tepelně zpracovaném stavu, ale chválí ji i lékaři, protože je pro vysoký obsah vitamínu C a karotenu zdraví velmi prospěšná. Pochází z teplých oblastí Jižní Ameriky, proto se jí **daří jen v teplejších oblastech, na slunných záhonech se středně těžkou, teplou humózní půdou**. V severnějších oblastech volíme zvláště **chráněné polohy, nejlépe u jižní strany bíle natřené zdi nebo ji pěstujeme v pařeništích**

Jako každá plodová zelenina je **náročná na výživu**. Proto půdu před výsadbou **důkladně prohnojíme chlévskou mrvou nebo uleželým kompostem**. Aby papriky neměly nedostatek živin během vegetace, těsně před výsadbou ještě do půdy zapravíme zásobní hnojivo. Záhon urovnáme a můžeme začít s výsadbou do řádek vzdálených nejméně 70 cm. Sazenice by měly být 35 cm od sebe. Rostliny zasazené příliš blízko jsou náchylnější k plísňovým onemocněním. **Pokud sazenice začínají kvést, všechny květy před výsadbou otrháme, aby se nevysilovaly násadou plodů a aby rychle zakořenily** Po výsadbě sazenice důkladně **zavlažíme tak, aby v řádcích stála voda a půda byla provlhčená do hloubky alespoň dvaceti centimetrů**. Během vegetace, zejména v její první polovině, **vydatně zaléváme, okopáváme a plejeme**. Plně vyvinuté zelené plody sklízíme od července do zámrazu. Správnou zralost poznáme podle toho, že mírně zmáčknuté plody praskají.